

ATHLETISCHE WEDSTRIJDEN.

Door de Dordrechtsche Korfbalclub „O. K. K." zijn verleden week Zondag voor haar leden athletische wedstrijden georganiseerd. Hierboven een foto van de deelnemers aan den wedstrijd 1500 M. hardloopen. Als 1e kwam aan de heer P. in 't Veld (nr. 1 van links). Als tweede de heer Bolte, (3e van links). *(foto M. Engel.)*

die komen zouden. Zijn heldhaftig besluit was genomen, hij wilde de sterkte geheel alleen tegen den vijand verdedigen ! —

Wel is waar, had hij eenige dingen in zijn voordeel bij deze onderneming. De pas was in hooge mate eng en steil en de vijandelijke troepen zouden er slechts in rijen van twee kunnen binnendringen, waarbij zij evenwel zonder eenige beschutting aan het vuur van den toren waren blootgesteld. De bezetting van dertig man zou het met gemak tegen een legerafdeeling hebben kunnen volhouden, doch thans was het één persoon, die aan een geheel regiment het hoofd wilde bieden !

Omstreeks middernacht vernam zijn geoefend oor zwakke verwijderde voetstappen. Elk oogenblik kwamen zij nader en eindelijk hoorde hij ze den hollen rotsweg betreden. Onmiddellijk schoot hij op goed geluk een paar musketten in de duisternis af om den vijand te doen gevoelen, dat hij van zijn aanwezigheid en bedoelingen geheel op de hoogte was ; daarop hoorde hij snelle commando's en scheen het, alsof de naderenden zich terugtrokken.

Tot aan den morgen liet men hem thans met rust.

Toen bij zonsopgang de Oostenrijksche commandant de bezetting sommeerde zich over te geven, trad een grenadier moedig naar buiten om dien eisch te beantwoorden : „Zeg aan uwen commandant", sprak hij kort tot den parlementair, „dat het garnizoen den pas tot het uiterste zal verdedigen."

De officier vertrok en dadelijk daarop werd een kanon aan den ingang van den pas zichtbaar. Nauwelijks was het echter in stelling gebracht, of uit den toren werd een welonderhouden vuur op het wapen en de bedienende artilleristen geopend ; dit vuur was zoo moorddadig en onafgebroken, dat de vuurmond reeds na de tweede losbranding werd verwijderd, met een verlies van vijf manschappen. —

Dit was een slecht begin, doch reeds een half uur nadat het geschut was verwijderd, gaf de Oostenrijksche kolonel bevel tot den aanval, die door het hevige vuur van La Tour d'Auvergne werd afgeslagen, evenals de drie volgende.

Nadat de laatste aanval tegen het vallen van den avond was afgeslagen, herhaalde de Oostenrijksche commandant zijn sommatie tot overgave. Ditmaal werd zij gunstiger opgenomen. Het garnizoen was bereid zich den volgenden morgen bij 't aanbreken van den dag over te geven, wanneer een eervolle aftocht zou worden toegestaan met medeneming van alle draagbare wapenen. De commandant aarzelde niet op deze voorwaarden in te gaan. —

Bij zonsopgang stonden de Oostenrijksche troepen in lange gelederen van weerszijden van den hollen weg geschaard, zoodoende een doorgang vormende om het garnizoen met militaire eer te laten aftrekken.

De zware deur van den toren ging open en eenige minuten later verscheen een zongebruind en met litteekenen bedekt grenadier, letterlijk beladen met musketten, die bedaard tusschen de beide gelederen voortschreed. Tot groote verwondering der Oostenrijkers werd hij echter door niemand uit den toren gevolgd.

De verbaasde Oostenrijksche kolonel reed op hem toe en vroeg in het Fransch, waarom het garnizoen op zich liet wachten.

ATHLETISCHE WEDSTRIJDEN.

De deelnemers aan den eveneens door de Dordrechtsche korfbalclub „O. K. K." georganiseerden gecostumeerden korfbal-wedstrijd. Vooral dit nummer, dat vaak aanleiding gaf tot comische momenten, trok zeer de belangstelling van het publiek. *(foto M. Engel.)*

„Ik ben het garnizoen, kolonel," sprak de soldaat fier.

„Wat," riep de kolonel bijna boos, „wilt ge me wijs maken, dat gij alleen 24 uur lang dit regiment in bedwang hebt gehouden ?" — „Ik heb die eer gehad, kolonel," antwoordde La Tour kalm. „Hoe kwaamt ge er toe, zulk een verregaand vermetele poging te ondernemen ?" —

„De eer van Frankrijk stond op het spel." —

De kolonel staarde hem eenige oogenblikken met ongeveinsde bewondering aan. Toen sprak hij, geroerd : „Grenadier, ik maak U mijn compliment ; ge hebt bewezen de dapperste onder de dapperen te zijn !"

Nadat de kolonel aan La Tour d' Auvergne een nota aan den Franschen opperbevelhebber gericht, ter hand gesteld had, waarin de juiste toedracht der feiten uitvoerig stond omschreven, gaf hij bevel, dat alle wapenen, die La Tour niet had kunnen dragen, bijeenverzameld, en den dapperen krijgsman nagezonden moesten worden. —

Napoleon, die het heldhaftig gedrag van zijn soldaat op hoogen prijs stelde, wilde hem op staanden voet bevorderen, doch deze gaf er den voorkeur aan in zijn rang van kapitein te blijven. —

La Tour d' Auvergne werd gedood tijdens een gevecht in Juni 1800, waarin hij zich ook weder roemvol onderscheiden had. De in den aanvang beschreven eenvoudige en niettemin treffende handeling, die telkenmale bij het appèl werd herhaald en waarvan onder geen voorwaarde mocht worden afgeweken, was ter zijner nagedachtenis door Keizer Napoleon zelf ingesteld. —

EEN NIEUWE MARINE-MACHINISTENSCHOOL.

Te Dordrecht is verleden week Maandag een opleidingsschool geopend voor Marine-Machinisten. Verschillende autoriteiten waren bij de plechtigheid tegenwoordig, o.a. Z. Exc. G. P. v. Hecking Colenbrander, vice-admiraal, commandant van de Stelling der monden van de Maas en het Haringvliet, de burgemeester van Dordrecht H. J. Wichers, en de Comm. van de opleidingsschool, Kapitein-luitenant ter Zee, A. W. Tirion. Wij brengen hierboven een extérieur van het schoolgebouw, dat in alle opzichten een aanwinst heeten mag voor de gemeente Dordrecht, in beeld. *(V.F.B.)*

EEN ZELDZAAM VOORBEELD VAN PAARDENDRESSUUR.

De foto's, die wij hierboven afdrukken, geven een zeldzaam staaltje paardendressuur te zien, dat indertijd te Weenen vertoond is Mevr. door Solange d'Atalide, een Hollandsche dame, die haar sporen als hoogeschoolrijderes in het buitenland reeds lang verdiend heeft. Teneinde haar plan, dat bestond in het meemaken van een wenteling van het bekende groote rad te Weenen, terwijl zij geheel los te paard was gezeten, te kunnen volvoeren, was een strenge dressuur noodig van het paard, dat gewend moest worden, volkomen en onder alle omstandigheden stil te staan. Toen zij dit bereikt had, nam zij twee proeven met het dier, waarbij zij echter niet op het paard ging zitten, maar er voor bleef staan, terwijl een laag hekwerk was aangebracht rond het dak van den wagon waarop zij de proefneming nam. De derde maal echter nam zij, nu op het paard gezeten, de proef in tegenwoordigheid van een talrijk publiek, terwijl het dak nu aan alle zijden absoluut open was. Het resultaat was schitterend. Het dier stond gedurende den ganschen rit doodstil. Alleen toen de wagon het hoogste punt had bereikt, en de machinist het rad stop zette, werd het paard door den schok even onrustig, maar liet zich toch door zijn bereidster in bedwang houden. Had het toen een stap gedaan, dan was Solange ongetwijfeld dood gevallen. Gelukkig liep alles goed af en bleef het paard bij de daling eveneens rustig staan, zoo werd, onder het daverend gejuich der menigte, het laagste punt bereikt.